

HOMEOPATÍA, UNA ELECCIÓN RACIONAL EN MEDICINA MO MORRISH

Publicat en el Regne Unit per Yondercott Press, el 2007

Quan vaig llegir aquest petit llibret publicat al Regne Unit, vaig pensar que m'agradaria haver-lo escrit jo.

Em vaig sentir molt identificat en tot el que s'hi deia i em va semblar que per fi, algú havia escrit conceptes simples, intel·ligibles i raonables sobre l'homeopatia..

És per això, que em va semblar que no em quedava més remei que traduir-lo, i oferir-lo, mitjançant aquesta web, a tots als pacients i persones interessades en aquesta disciplina.

No es tracta de una traducció complerta de tot el llibret, sinò de les parts que m'han semblat més interessants.

INTRODUCCIÓ

Potser sentiu curiositat per l'homeopatia, o esteu en procés de decidir si consulteu o no un homeòpata. Potser esteu confosos perquè el que heu llegit sobre l'homeopatia a la premsa està en desacord amb el que heu sentit a dir als qui l'han consultat o l'han provat.

O potser sou una d'aquelles persones satisfetes i esteu encantats amb el vostre tractament homeopàtic, però voleu saber més sobre el tema.

Això està escrit per a vosaltres.

La major part de coses que s'han escrit sobre l'homeopatia en els diaris, a les revistes, a les pàgines web, és negatiu i l'ataca. La major part de gent que escriu aquests articles saben molt poc sobre la homeopatia. Per tant, la major part de coses que s'han escrit no són certes.

Aquest llibre ha estat escrit per posar les coses al seu lloc, per donar una perspectiva, per donar-vos l'oportunitat de fer una elecció informada. El fet simple és que la medicina homeopàtica funciona suficientment bé i suficientment sovint, per ajudar a milions de persones que la utilitzen a guarir-se dels seus mals i les seves ferides. Hem trobat quelcom aquí. Tenim un recurs per ajudar-nos a curar i a sentir-nos realment bé. ! I a sobre ens hi barallem !

Mentrestant, cada vegada més i més gent està patint un nombre creixent de problemes de salut i els nostres sistemes sanitaris no poden fer-hi front. En aquest llibre suggereixo que a les persones que pateixen, no els hi farem cap favor amb baralles, i que l'única solució sana i sensible és trobar una via per a treballar junts, integrant els diferents abordatges mèdics.

No heu d'estar d'acord amb tot el que escric aquí, només espero que us sentiu estimulats a informar-vos millor. També espero que us sentiu autoritzats a tornar a agafar la responsabilitat pel que és possiblement un dels aspectes més importants de la vostra vida...la vostra salut i la de la vostra família.

He decidit escriure de manera senzilla sobre qüestions a vegades complexes i he triat incloure una llista comprensible de recursos per a aquells de vosaltres que vulgueu saber-ne més. Espero que us sigui d'ajuda.

ACLARINT EL CAMÍ

L'homeopatia és un sistema de medicina important, establert de fa molt temps. És una bonica síntesi de ciència, filosofia i experiència en l'art de la medicina, la pràctica de la qual és a la vegada simple i profunda.

Pràcticament qualsevol qüestió que consultàreu al metge de medicina general pot beneficiar-se d'una aproximació homeopàtica, com milions de persones poden testificar. Estranyament, de forma regular, sobre l'homeopatia se'n fa burla i escarni des de les alçades aparentment il·lustres de la medicina ortodoxa. Sovint veiem escrit que "l'homeopatia no funciona", que és "acientífica", que els seus practicants són tots uns impostors, i que no porta res més que aigua. La major part dels detractors es declaren a sí mateixos científics, com si això els fes també els bons de la pel·lícula. La major part d'ells en saben molt poca cosa.

Molta gent és escèptica sobre l'homeopatia. És perfectament raonable ser escèptic, però el que no és raonable és ser dogmàtic. El pensament científic ortodox ens diu que la idea de l'homeopatia és absurda: el pensament científic d'avantguarda suggereix que la homeopatia no és tan absurda com podria semblar. La nova física (1) (ara ja té més de 100 anys) i la investigació recent sobre les fins ara desconegudes propietats de l'aigua¹, juntament amb la relativament nova ciència de la psiconeuroimmunologia, ens comencen a revelar un món cada vegada més gran d'energies subtils i d'interconnexions entre totes les coses. En aquesta nova comprensió, l'homeopatia comença a tenir sentit des del punt de vista científic.

⁽¹⁾Matthews R. (2006) The Quantum elixir. *New Scientist*, 8 Abril

Hi ha una assumpció tàcita i general de tot el que l'homeopatia suposadament no és (efectiva, científica, segura, comprovada) i que en canvi, sí que és la corrent dominant en medicina. Seguir amb aquesta creença, no és precisament el que més ens interessa, perquè com veurem més endavant, simplement no és veritat.

La medicina oficial pot tenir tanta anomenada perquè, especialment en la cultura occidental del nostre temps, és en la que hi creu tothom, la que més vides salva (que no és el mateix que millorar la vida) i la pràctica mèdica que millor publicitat té. Això no ha estat sempre així. A la cultura occidental, abans del "descobriment" accidental de la penicil·lina, als metges no se'ls hi concedia el respecte i el prestigi que varen tenir des d'aleshores. Mentrestant, en d'altres cultures, com per exemple la xina o l'Índia, els sistemes tradicionals de medicina havien estat ajudant la gent a recuperar i mantenir la salut durant milers d'anys.

És interessant com la medicina oficial va semblar apropiar-se dels termes "mèdic" i "medicina" per a ús exclusiu de ella mateixa. Frases com ara "*des d'un punt de vista mèdic*" o "*capacitació mèdica*", suggereixen que només hi ha un sistema de medicina a la Terra. No hi ha una mica d'arrogància en això?

De fet, hi ha molts punts de vista mèdics i moltes menes de capacitació en medicina, per exemple: Aiurvèdica, fitoteràpia, medicina tradicional xina, osteopatia, neuropatia, medicina

antroposòfica, homeopàtica o al·lopàtica (la medicina oficial). El que trobo alarmant de la medicina dominant és que no té uns principis en els quals basi la seva pràctica. Un principi és una teoria subjacent que serveix de guia, una llei bàsica, una veritat fonamental. No hi ha una veritat fonamental en la medicina dominant. Les teories canvien constantment, "drogues meravelloses" apareixen i desapareixen, i fins que no hi ha hagut la campanya recent de la medicina basada en l'evidència, els metges basaven la seva feina en la seva pròpia opinió.

Deixeu-me aclarir que tinc un immens respecte i admiració per els metges, les infermeres i tots els treballadors de la salut que estan a primera línia. Tinc un immens respecte i admiració per moltes de les coses que la medicina oficial ha aconseguit. El que vull és posar-ho en la justa perspectiva i aclarir que si bé és extremadament d'ajuda en moltes situacions de salut, en d'altres no ho és en absolut.

M'agradaria que respectéssim tots els sistemes de medicina útils i que els poguéssim tenir a la nostra disposició. M'agradaria que tots els usuaris dels serveis de salut fossin capaços de consultar el més ampli ventall de metges possible, de manera que tots poguéssim prendre decisions ben informades sobre la nostra salut. D'això se'n diu un abordatge integral en medicina. Ens implica a tots i ens fa créixer, ens fa pensar per nosaltres mateixos, agafar responsabilitats per la nostra salut i ens fa respectar les diferents maneres de practicar l'art de la medicina. Entenc però, que aquest grau de maduresa no arribarà fàcilment

MEDICINA

La paraula medicina ve de la paraula *mederi*, que vol dir "curar". Curar vol dir restablir la salut, tornar a ésser un tot de nou. Curar, guarir, restablir, és un procés a través del qual un pacient malalt retorna a la salut. Aquest procés pot ocórrer de forma natural o bé ésser estimulat mitjançant un agent curatiu, tractament o acció.

No conec cap agent, tractament o acció particular de la medicina dominant que curi. Els antibiòtics, per exemple, diuen que curen les malalties infeccioses com ara la pneumònia. Això no es cert. Quan "funciona", i no és sempre, l'antibiòtic només mata la bactèria invasora : no estimula el pacient a una acció curativa, com a molt, li deixa un respir per tal que la recuperació espontània tingui lloc. Fins i tot la cirurgia, que pot ser fantàstica per recompondre els cossos fets miques, pot només crear la oportunitat en la qual el cos pot guarir-se ell mateix.

El cos té una capacitat sorprenent d'autoguarició. Els metges confien en aquesta "saviesa del cos" al permetre als pacients recuperar-se després d'una cirurgia o d'una intervenció aguda. No seria ambdues coses, excitant i sensible, estudiar els mecanismes d'aquesta guarició espontània de càncers i d'altres malalties "incurables"? Si aquestes autoguaricions passen, perquè no ho investiguem més? La raó probablement és que aquí no hi ha diners a guanyar-hi.

Per tant, no hi ha res medicinal en la medicina dominant. No utilitza medicines o tractaments que estimulin o encoratgin la guarició. En el seu lloc, utilitza drogues o tractaments que disminueixen, controlen o suprimeixen els símptomes. Això, per descomptat, és extremadament útil en certes situacions però no s'ha de confondre amb la medicina real.

La medicina homeopàtica, per altre banda, utilitza microdosis de substàncies que estimulen i encoratgen el pacient a retornar a un estat de salut. Aquest és un veritable sistema de medicina.

5

LA MEDICINA DOMINANT

La medicina dominant actual, sens dubte, proporciona el millor tractament de les urgències que hi ha sobre la Terra. Cada dia, a les sales d'urgència d'arreu, es salva gent de la mort. Després del terrorisme, de les guerres i dels desastres naturals, la medicina moderna preserva la vida a una escala tan formidable que pot semblar miraculosa. Es salven milions de vides cada any.

En el tractament de les malalties cròniques com l'artritis, l'asma, el càncer, etc... i en les malalties psicològiques, la situació és considerablement menys positiva. Les malalties cròniques no decreixen, creixen. Malgrat els milions d'euros gastats i l'extraordinari esforç que es fa.

Hi ha una altra classe de malalties que augmenten : les malalties iatrogèniques. "Iatros" significa "doctor", i les malalties iatrogèniques són aquelles provocades pels metges i els seus tractaments. Cada any, cents de mils de persones tenen la seva salut debilitada o destruïda per els medicaments o els tractaments prescrits per els metges d'arreu. Un informe de la British Medical Association estima que més de 250.000 pacients són admesos als hospitals cada any en el Regne Unit degut als efectes perjudicials dels medicaments prescrits (2). Òbviament no és intencionat, però tot i amb això, és un fet que es suma al patiment dels malalts.

²Hitchen, L. (2006). Adverse drug reaction result in 250.000 UK Hospital admissions a year. *British Medical Journal* 332(7550):1109

La medicina moderna dominant es descriu sempre com a "científica". Què significa això ? i Quan científica es en realitat ? Ciència ve del mot llatí, *scientia*, que significa coneixement. El coneixement s'aconsegueix a través del "estudi sistemàtic de la naturalesa i del comportament de l'univers físic i material" (Diccionari Collins). Aquest estudi es basa en "l'observació, experimentació i mesurament i porta a la formulació de lleis que descriuen aquests fets en termes generals".

Aquesta definició estàndard suggereix una certa parcialitat per allò que és material com a oposat als aspectes no-materials de l'univers com l'energia, la consciència, les emocions o la vida mateixa. Donat que la "nova física" d'Einstein i altres, confirma que tot és essencialment energia amb diverses formes, ofereix una petita modificació en la definició de ciència : "L'estudi sistemàtic de la naturalesa i del comportament del univers material i no-material ..."

Per tal que aquesta observació/experimentació sigui vàlida, requereix que sigui feta sense prejudicis, és a dir, que no hi hagi cap element de perjudici. D'aquesta manera, les coses s'observen més tal com són i menys amb la influència de l'observador que fa que siguin. A través dels estudis de física quàntica, ara comprenem que l'observador participa en l'observació, interactua amb allò que és observat. Per molt objectius que tractem d'ésser no podem deixar d'aportar la nostra subjectivitat a la observació /experiment :

l'investigador és part de la recerca. Si simplement explorem, aleshores trobem el que trobem. Si estem esbiaixats per la intenció de trobar alguna cosa en particular, de aprovar o desaprovar quelcom, aleshores és molt més probable que trobem el que estem buscant. Una observació totalment lliure de prejudicis és impossible, malgrat que és quelcom a la que tots els veritables científics aspiren.

Mesurar també té limitacions. No podem mesurar la vida, la ment o les emocions i això no significa que no existeixin. La talla, el grau i la quantitat són susceptibles d'ésser mesurats, però la qualitat no. Podem mesurar molts aspectes d'un dofí, però no podem mesurar el dofí com un tot, no podem mesurar l'essència del dofí. No podem mesurar l'essència d'una malaltia com la grip, de la mateixa manera que no podem mesurar emocions com ara la ràbia, la pena o l'amor.

La medicina dominant es podria dir que és científica, en el sentit de que està basada en l'observació, l'experimentació i el mesurament. De tota manera és molt difícil de dir fins a quin punt els observadors, els experimentadors i els mesuradors estan lliures de prejudicis. Donat que la majoria estan influïts per la indústria farmacèutica en el sentit de privilegis de recerca, salaris i altres beneficis, les desviacions és probable que tinguin una significativa avantatge financera. Per altre banda, donat que la indústria s'autoregula, qualsevol desviació és probable que estigui ben protegida !

Fins on jo sé, no hi ha cap llei que hagi estat formulada per descriure la medicina dominant en termes generals. Moltes lleis formulades han estat abandonades posteriorment. Pel que fa a l'efecte de les medicines en els malalts, la llei d'Arndt-Schultz sosté el següent : petites dosis estimulen, dosis mitjanes paralitzen i dosis altes maten. Això fa ressonar el principi homeopàtic de la dosi mínima però va ésser abandonat per la farmàcia ortodoxa perquè "petit/mitjà/gran" són termes imprecisos (i també perquè hi ha poc diner a guanyar-hi en les petites dosis?). Són per naturalesa relatives les unes a les altres i tenen relació amb l'individualitat del pacient. Però això no és vist com una cosa important dintre la medicina dominant.

El model de treball sobre el que es basa la medicina dominant és materialista i molecular i es regeix principalment per la física de Newton més que no pas per la física quàntica moderna (Newton va morir el 1727). És un model útil que es mira al pacient com una màquina fantàstica i autoregulada, controlada àmpliament i dirigida per una mena de súper ordinador que és el cervell. Per molt útil que sigui aquest model, està desfasat. No es dóna per assabentat de les recerques punteres en ciència , per les recerques que confirmen que del Univers és essencialment no-material i no-mecànic (3)

(3) Henry, RC (2006) The Mental Universe. *Nature* 436:29

(3)Henry, RC (2006) The Mental Universe. *Nature* 436:29

Molts dels estudis de la medicina dominant estant centrats en la dissecció i examen dels humans morts. Els humans morts són remarcablement diferents dels que estan vius i aquests enfocament pot haver contribuït a la deshumanització de la medicina dominant (als metges joves els entrenen ara per tenir més consciència de la persona que hi ha dins de la "màquina").

La malaltia és vista com una discapacitat en el funcionament normal de la màquina, i les drogues i els tractaments estan dirigits a les parts afectades. Aquestes drogues i aquests tractaments estan

prescrits per tal que tinguin una acció particular amb poca o nul·la consideració per les altres accions o efectes sobre el pacient. Un antibiòtic, per exemple, pot ser prescrit per una infecció a l'orella dreta, tanmateix és obvi que les molècules de la droga viatjaran a través del cos i tindran altres efectes a d'altres llocs, no sempre benèfics. Si hi ha varies parts que estant afectades, aleshores es prescriuran varies drogues o tractaments. Sembla que no hi hagi un reconeixement real de que totes les parts estan connectades i que un canvi induït en una part pot afectar una altra part, o efectivament, a tot el conjunt.

Molta gent acaba que li prescriuen un nombre creixent de medicines diferents amb una inadequada monitorització i sense possibilitat de conèixer els efectes combinats. Sovint una única droga o una combinació de drogues induiran símptomes nous. Se'n diuen "efectes secundaris" o "reaccions adverses" (ADR -*adverse drugs reactions* en anglès) i poden anar des de picors i vòmits, fins a reaccions psicòtiques i en casos extrems, la mort. Es poden donar altres drogues o tractaments per contrarestar aquests efectes, i al final resulta impossible de saber quin efecte té cada droga, ja sigui beneficiós o perjudicial. És una lògica malaltissa. No és bona ciència.

Està generalment acceptat que les reaccions adverses a medicaments estan mal registrades i que és difícil obtenir-ne una gràfica acurada, però semblaria que més d'un 40% de les persones experimenten algun efecte secundari quan prenen algun medicament, i que un nombre significatiu d'aquests són efectes fatals (4). Els Hospitals també són llocs perillosos en els quals cada any, centenars de pacients desenvolupen malalties que amenacen la vida (com ara infeccions per MRSA), o queden amb discapacitats severes o moren com a conseqüència directa del ingrés. Centenars de milers de persones estan més malaltes quan surten del hospital que no quan hi varen entrar (5). A Amèrica, el nombre total de morts causats per la medicina convencional en només un any, arriba a la increïble xifra de 783.936 (6). Aquestes xifres equivalen a sis avions jumbo estavellant-se des del cel cada dia. Ha resultat evident que la "medicina aprovada per el govern" és, ara per ara, la principal causa de mort i de lesions als EUA.

(4) Gascoigne, S. (2003) *The prescribed drug guide-a holistic perspective*. Jigme Press

(5) Macdonald, M. (1998) Thousand in worse health after hospital. *The Telegraph*, 8 Novembre

(6) Null, GN, Dean C, Feldman M, Rasio D & Smith D. (2004) Death by medicine : an independent review commissioned by the Nutrition Institute of America. Life extension foundation, www.lef.org/magazine/mag2006/aug2006_report_death_01.htm

La medicina dominant salva vides...també mata, mutila i debilita la salut. La gent a la cultura occidental pot ser que visqui més del que solien fer-ho, però la seva qualitat de salut no millora.

A més a més, la moderna medicina dominant no és realment tan científica com ens han fet creure. Continuar insistint en que la medicina dominant és el millor i més científic sistema de medicina que hi ha sobre la Terra, sembla a la vegada condescendent i insultant per la intel·ligència humana.

L'HOMIOPATIA

La homeopatia és un sistema racional de medicina basat en uns principis que són fàcils d'entendre (vegeu l'apartat "Principis") i que segueixen les lleis de la naturalesa. L'homeopatia no és cap sistema de creences ni forma part de cap religió. No és tampoc una alternativa a la moderna medicina predominant. Cap sistema mèdic pot proclamar, de manera raonable, tenir el monopoli sobre la guarició : necessitem tota l'ajuda que podem obtenir-hi.

Hi ha circumstàncies en les quals molts practicants qualificats de medicina holística consideren a l'homeopatia particularment útil :

- En el tractament del xoc i del trauma, mental, emocional o físic, i qualsevol problema de salut que se'n derivi.
- En el tractament dels problemes de salut com a conseqüència de malalties infeccioses, de cirurgia, vacunacions, anestèsia, quimioteràpia o d'altres intoxicacions.
- En la promoció de la salut a tots nivells -mental, emocional o físic (el que es coneix com a "tractament constitucional")-.

En canvi, hi ha circumstàncies on la medicina dominant seria la primera elecció :

- Situacions que amenacen la vida
- Situacions en les que cal una intervenció quirúrgica

Hi ha circumstàncies en les que l'homeopatia i la medicina dominant treballen bé juntes i de manera integrada. Les cures pal·liatives i la recuperació d'un trauma o de cirurgia en podrien ser uns bons exemples.

L'homeopatia no treu res del model de medicina dominant. Simplement s'adona de quelcom que ha estat sempre present en la persona viva. La força de la vida, o força vital o "bio-força", és la força o energia que dona vida i anima el cos dels éssers vius. És una força instintiva que mou molècules, manté de forma harmònica la estructura i les funcions, organitza la guarició de les ferides i se'n va en el moment de la mort. Si mai heu vist un cos mort o heu estat amb algú en el moment de la mort, sabreu del que parlo. Un humà adult està compost de bilions de cèl·lules, trillions d'àtoms, i està es recompon constantment en el transcurs de la vida. Després de la mort, un cop aquesta força que l'ànima ha desaparegut, el cos es descompon.

Així doncs, aquesta força vital o "bio-força" d'alguna manera organitza les molècules en un organisme viu, altament complex, i facilita el constant flux d'informació entre totes les parts. No podem veure o mesurar aquesta força de la mateixa manera que no podem veure o mesurar la vida mateixa, només podem observar els fenòmens que produeix. Ignorar-la, simplement seria absurd.

Des de la simple molècula en doble hèlice del DNA fins al final d'una llarga vida, l'organisme humà existeix i s'experimenta a sí mateix, simultàniament, a molts diferents nivells. En l'estat de salut, els aspectes mental, emocional i físic estan coordinats de forma harmoniosa. Això implica un extraordinari grau de comunicació energètica, química i neurològica entre el cos i la ment.

El model mèdic homeopàtic ha posat, des de fa més de 200 anys, un gran èmfasi en la unitat del cos i la ment i en la importància dels

síntomes mentals i emocionals del pacient. Ara, la relativament nova ciència de la psiconeuroimmunologia –que estudia els efectes del pensar i el sentir en el cos- revela, més enllà de qualsevol dubte, que la psique (els aspectes no-materials com la ment i les emocions) està directament lligada i forma una xarxa de informació amb el soma (l'aspecte material com les molècules i els òrgans). En la medicina dominant, el terme "malalties psicossomàtiques" ha pres una connotació negativa, i el rol de les emocions en la causa i en el tractament de les malalties, ha estat en general menystingut. Actualment hi ha una evidència aclaparadora de que aquest enfocament és incorrecte. Per posar-ho d'una manera senzilla, el que pensem i el que sentim afecta la nostra química corporal, i per tant, la nostra salut : la ment i la matèria estan íntimament connectades (7). La Psiconeuroimmunologia recolza el pensament homeopàtic, i contribueix a la "rehumanització" de la medicina.

(7)Pert,CB (1998) *Molecules of emotion –Why you feel the way you feel.* Simon & Schuster UK Ltd.

La salut per tant és global i, des d'una perspectiva "holística", podem veure la globalitat de les coses. La medicina predominant no és holística. És predominantment analítica i predominantment del costat esquerra del cervell, reduint totes les coses als seus components. A la pràctica, això sovint significa que un pacient pot estar a càrrec de varis metges especialistes, sense cap persona que es cuidi de mirarse-la com a persona global.

L'homeopatia insisteix sobre la visió de l'hemisferi esquerra del cervell (lògica, analítica) i sobre la visió de l'hemisferi dret (reunir les coses, posar-les conjuntament, veure patrons de complexitat), i insisteix a tenir aquesta visió del cos i la ment com un tot interconnectat. D'aquesta manera, és més holística i saludable en la seva aproximació a la salut.

La salut, des de la perspectiva homeopàtica, és vista com un estat d'un relatiu benestar i llibertat. Això passa quan la persona funciona harmoniosament a tots els nivells: físic, mental i emocional, i se sent realitzada socialment i espiritualment. La Força vital flueix en ordre i tot està bé. La malaltia es veu com una alteració en el flux de la força vital. L'organisme està estressat i d'aquí en resulta una alteració en les sensacions i funcions normals, que s'experimenta com a símptomes.

D'aquesta manera la malaltia és vista com una alteració dinàmica de tota la persona. Els símptomes es poden produir a qualsevol lloc entre el cos i la ment, però és tot l'organisme que està malalt, no només una part. Per exemple, el càncer és una malaltia de tota la persona , el tumor n'és només l'expressió local.

Tots els símptomes i a tots els nivells, mental, emocional, físic, són considerats i avaluats per l'homeòpata. Els que són més característics i particulars del pacient, són els més útils en el procés de seleccionar el medicament més adient.

.

Exemple 1 :Un home ingressat a l'hospital pateix una pneumònia. Està estirat, ben quiet, donant l'esquena a tothom. Periòdicament s'asseu per beure tot un vas sencer d'aigua ben freda. Remugant, es torna a estirar altre cop, i quan la infermera li pregunta si està be, li respon de manera tallant que el deixi tranquil.

Exemple 2 : Una altre home, també ingressat amb pneumònia, està

assegut al llit amb 3 coixins, i va bevent glopets petits d'un vas amb aigua freda. Va ben arreglat i vesteix una immaculada bata de seda, s'agafa a la mà de la infermera perquè no vol que el deixin sol.

Tots dos pateixen de pneumònia i a tots dos els hi han prescrit el mateix antibiòtic, que els pot ajudar o no. Podeu apreciar que aquestes dues persones estan en estat de malaltia diferent i que per tant, necessiten medicines diferents? Tots dos estan expressant la pneumònia a la seva manera, segons la seva reacció individual.

Per l'homeòpata, el primer cas requereix Bryonia i en el segon, el medicament indicat es Arsenicum album.

L'homeòpata sempre es pregunta què està causant un símptoma, què hi ha darrera del símptoma, què està expressant? Adormir, treure o suprimir símptomes sense intentar adreçar-se a les causes subjacents és negar qualsevol possibilitat de guarició i per tant, no és bona ciència. També és potencialment molt perillós. Imagineu-vos que esteu conduint i una llum d'advertència s'encén a la taula de comandament: com us sentiríeu si el mecànic simplement la tapés amb alguna cosa o simplement tragués la bombeta?

La individualització està en el nucli del pensament homeopàtic. Que cada ésser humà és únic és un fet genètic. Cada ésser humà reacciona a l'entorn i a les circumstàncies d'una manera individual; cada ésser humà viu la seva vida d'una manera individual; cada ésser humà pateix i mor d'una manera individual. Encara que òbviament tenim tots molt en comú, tots tenim també la nostra manera única d'estar en aquest món, la nostra pròpia "bio-història".

És impossible de predir amb certesa com reaccionarà una persona a un virus, a una droga, a una medicina, a una vacuna, a un aliment, etc... El que és segur és que alguns reaccionaran molt negativament i poden inclús morir, mentre que d'altres sobreviuran i creixeran més forts després de l'experiència. Aquestes coses són individuals i tenen a veure amb la susceptibilitat de la persona.

L'homeopatia busca entendre aquesta manera única en que cada persona crea i expressa la seva pròpia malaltia. A cada persona se li ofereix una prescripció individual i un pla de tractament. La dosi òptima de medicina per a cada individu es descobreix (perquè no es pot saber de cap altre manera) començant el tractament per la dosi mínima i observant-ne els efectes. Això és racional, és obvi i és bona ciència.

La medicina homeopàtica està basada en l'observació, l'experimentació i el mesurament, i està organitzada d'una manera sistemàtica (veure l'apartat "Principis"). Els observadors experimentadors i mesuradors homeopàtics no és probable que tinguin prejudicis, doncs poca cosa hi tenen a guanyar-hi. Els principis de la similitud de símptomes, de la dosi mínima, del medicament únic, etc... varen ser formulats per descriure l'homeopatia en termes generals, i la conclusió òbvia és que l'homeopatia és un sistema científic de medicina, bastant més que l'equivalent de la medicina predominant.

ELS PRINCIPIS

"L'ideal més alt de guarició és la restauració de la salut d'una manera ràpida, suau i permanent, és a dir, treure i aniquilar la malaltia en tota la seva extensió, de la manera més curta i fiable i amb menys inconvenients, d'acord amb uns principis clarament establerts"

Dr. S. Hahnemann, fundador de la Homeopatia

Un dels punts forts de l'homeopatia és que està basada sobre uns principis. No és el cas de la medicina dominant. En qualsevol moment del futur (i en qualsevol altre planeta), l'homeopatia serà practicada de la mateixa manera com es fa ara, sinó ja no serà homeopatia. No hi ha teories d'última hora, ni noves drogues meravelloses, simplement avenços més o menys refinats d'un sistema que ha intentat satisfer tant els pacients com els metges que la practiquen. Com a practicant, ho trobo tranquil·litzador quan em trobo atrapat en el sovint complex procés d'ajudar la gent a recuperar la salut. El que ve a continuació és una descripció simplificada i destil·lada d'aquests principis Essencials

La similitud de símptomes

Homeopatia significa "patiment similar". Les substàncies naturals (plantes, minerals, etc.), que poden causar símptomes en una persona sana, poden ser emprats per guarir uns símptomes similars en una persona malalta. Hipòcrates, el pare de la medicina occidental, ja va parlar de la guarició a través dels similars fa més de dos mil anys. Aquest enfocament, sovint expressat com "el similars curen els similars" (*similia similibus curentur*) està basat en una simple observació que ha estat verificada una i altre vegada en el tractament amb èxit de milions de persones en tot el món.

Per exemple : heu fumats mai una cigarreta? Molta gent ha descrit la seva primera experiència com una cosa horrible :

... "el cor em va començar a batejar i de cop em vaig sentir amarat d'una suor freda i terriblement marejat. Vaig tenir molts oïts i finalment vaig treure. Estava tremolant i la boca havia passat d'estar seca a tenir-la plena de saliva que volia escopir. Em vaig sentir millor assegut a fora però al flairar altre cop el fum del cigar, em varen tornar a venir ganas de vomitar"

Aquesta escena es pot veure sovint en els vaixells, sobretot si fa mala mar, i el remei homeopàtic Tabacum, fet a partir del tabac, té una bona reputació per ajudar a la gent que es mareja en cotxe o en vaixell.

LA HOMEOPATIA

Patogènesis (provings)

Una patogènesi o *proving* (paraula anglesa emprada freqüentment en els textos d'homeopatia i que prové de la paraula alemanya "pruelung", que significa test, prova) és el procés a través del qual es descobreixen els usos medicinals potencials d'una determinada substància natural. Voluntaris humans en bon estat de salut es sotmeten a una consulta homeopàtica completa i se'ls hi avalua el seu estat de salut. Participen aleshores en un experiment a dobleceç,

amb controls que prenen placebo, en els quals se'ls hi administra la substància que es vol provar. Cap participant sap de quina substància es tracta ni tampoc sap si està prenent placebo. Els experimentadors registren de manera curiosa tots els canvis que experimentin en el seu estat de salut, tots els canvis que perceben en relació a les seves sensacions i funcionament normal.

Això inclou els somnis, els canvis d'humor, les percepcions o els pensaments persistents. Quan hi ha algun dubte, l'experimentador parla amb un supervisor que té assignat. Unicament quan ja no s'experimenten símptomes s'acaba la patogènesi, i després d'una consulta final amb el supervisor, s'entrega el quadern amb les notes dels símptomes experimentats. Recopilar tota la informació reunida en els quaderns dels experimentadors i després classificar-la de manera sistemàtica, és una feina força laboriosa. No obstant això, potser algun dia la salut d'una persona dependrà d'haver fet aquesta tasca d'observació i registre de símptomes de manera acurada.

Tota aquesta informació s'organitza després en el que s'anomena Matèria Mèdica. Aquesta consisteix en una informació detallada sobre més de 3000 medicines. Per tal d'ajudar a trobar el remei correcte, la informació sobre els símptomes està organitzada en el que es coneix com a Repertoris. Aquests són una mena de llibre, guia, o índex de la Matèria Mèdica.

Els registres de les patogenèsies, i altres informacions presents a la Matèria Medica, proporcionen una gran reserva de coneixement mèdic i l'homeòpata hi dedica una gran quantitat de temps i energia al seu estudi. Fer la comparació dels símptomes del pacient amb els símptomes de la patogenèsia implica un procés metòdic que forma part de la ciència de l'homeopatia.

Potències

Els medicaments homeopàtics es prescriuen preparats d'una manera especial: les potències. Per tal d'evitar els possibles efectes tòxics d'una substància medicinal, però mantenint-ne els efectes curatius, es sotmet a un procés de dilucions i succucions repetides.

Succució significa que després de cada dilució successiva, se li fa un sacseig vigorós. Encara no es comprèn molt bé què passa durant aquest procés, però experimentalment s'ha demostrat que és un pas imprescindible, doncs sembla ser que es potencia el poder medicinal de la substància, molt més que no pas només amb la simple dilució. Aquest procés disminueix els efectes negatius de la substància medicinal en forma crua, al mateix temps que incrementa el seu potencial de guarició. D'aquí ve doncs, el nom de "potència".

La major part de medicaments homeopàtics estan preparats utilitzant l'escala centesimal de dilució. Això significa que una única gota de la solució de la substància material es dilueix en 99 gotes d'alcohol. Aquesta es la 1 C. Diluint 1 gota de la 1C en 99 gotes d'alcohol, obtenim la 2C, i així successivament. Un cop passem de la dilució 12C, ultrapassem el nombre d'Avogadro, la qual cosa significa que no hi ha cap molècula del solut original en la dilució. Els homeòpates prescriuen habitualment potències de la 30 C o superiors.

El pensament de la medicina predominant requereix que una droga tingui un "component actiu". Això és d'una importància òbvia si el model mèdic és molecular i material. És evident doncs que el model

molecular no és aplicable com a explicació de l'acció del remei homeopàtic. Ens movem en un altre paradigma que és no-molecular i que està basat en la informació de les formes transmises en la variació de l'estructura física de l'aigua provocades en la preparació del remei homeopàtic, informació que l'organisme només és capaç de rebre quan el seu estat de susceptibilitat té ressonància (es similar) amb el de la informació que porta remei.

Que les potències tenen un efecte curatiu és un fet que ha estat observat durant anys (veure "Evidències"). De quina manera una potència afecta a un pacient, el mecanisme exacte, encara es desconeix. La ciència no té respostes per a tot, però no tinc cap dubte que la ciència trobarà una explicació a aquest fenomen amb el temps, si se li dóna la oportunitat. Necessitem dirigir la recerca en aquest sentit si ho volem trobar.

"...he après una cosa en aquesta vida : que tota la nostra ciència, mesurada davant de la realitat, es primitiva e infantil, i així hi tot, és la cosa més preciosa que tenim..."

Albert Einstein

Medicament únic i dosi mínima

Els medicaments homeopàtics estimulen el procés natural de guarició de cada pacient individual. D'aquesta manera el pacient restableix la seva pròpia salut. El grau més petit d'estímul necessari per induir aquesta resposta curativa és l'ideal. Si només es prescriu una medicina cada vegada, aleshores és més raonable atribuir-li els efectes que es produeixin sobre la salut. Si es prescriu més d'un medicament a la vegada, és impossible saber quin medicament ha fet què.

Els homeòpates prescriuen un sol medicament cada vegada i en la mínima quantitat necessària. Això és bona ciència i sentit comú.

Placebo

És una substància inactiva donada per aplacar o "complaure" el pacient. Els pacients fan confiança al metge i creuen que estan prenent un tractament actiu. El pensament mèdic ortodox suggereix que aquesta creença pot induir un benefici psicosomàtic en el pacient. De quina manera això pot ocórrer, no s'acaba d'entendre del tot i l'efecte placebo segueix sent un misteri. Irònicament, en els assaigs clínics randomitzats, se suposa que l'efecte placebo és la part coneguda. És el full en blanc contra els qual es proven les drogues actives o els diferents tractaments. Tanmateix, no sembla que això sigui tan evident.

Qualsevol metge, practiqui el tipus de medicina que practiqui, comet un greu error si no reconeix el poder potencial del placebo. És una observació de molts anys. Suggestir que la medicina homeopàtica funciona purament com a placebo és també un greu error. Una escena que trobem sovint en la pràctica mèdica homeopàtica és la següent :

Un home comença amb un problema de salut. Més tard o més d'hora consulta aquest problema al seu metge de capçalera per tenir un

diagnòstic i un tractament. A l'igual que la majoria de gent del segle XXI en la cultura occidental, té una creença inherent de que això és la millor, sinó l'única manera d'actuar. Parteix de la creença que la "medicina científica" el curarà. No té cap raó per dubtar-ne.

Després de varis diagnosis, unes quantes visites als especialistes, i potser mitja dotzena de prescripcions de pastilles de varis colors (es ben conegut que les pastilles de colors indueixen un efecte placebo més gran que les blanques) , no es troba millor. Es comença a sentir decebut. Comença a dir coses com ara "...No em puc creure com avui en dia no em puguin trobar el que tinc malament i curar-m'ho...". La seva creença en la "medicina científica" ha quedat debilitada només durant un quan temps, perquè és una creença molt arrelada. En la seva desesperació, visita un homeòpata, que després d'una hora de parlar-l'hi, li dóna unes simples boletes blanques. La mesura de la seva fe en el tractament l'expressa la seva exclamació final "...i això és tot...?" . De mala gana, però desesperat en la seva recerca de milloria, decideix donar-li una oportunitat.

En la visita de seguiment, li diu a l'homeòpata que res no ha canviat : "...no estic millor...". Després d'una altra conversació, l'homeòpata està d'acord en que res ha canviat i decideix, en base a d'altres informacions que li ha donat el pacient, prescriure unes altres boletes blanques. El pacient està d'acord a donar-li una darrera oportunitat al tractament. Dos setmanes després el telefona i li diu : "...no sé que m'ha donat aquesta vegada però tots els meus símptomes estan millor, després d'uns dies que semblaven haver empitjorat, però ara estic molt millor. No m'ho puc creure!... ". Creieu que aquesta milloria seria deguda al efecte placebo ? Trobeu que té gaire sentit afirmar això?

Jo més aviat diria que és el metge de capçalera el que té més possibilitats d'utilitzar l'efecte placebo, després segurament ve l'especialista i en darrer terme, l'homeòpata. La freqüent bona reacció que observem als medicaments homeopàtics en els nadons, en la gent que està inconscient i en els animals(8) és molt poc probable que sigui deguda l'efecte placebo.

(8) Hektoen, L. (2005) Review of the current involvement of homeopathy in veterinary practice and research. *The Veterinary Record* 157(8): 224-9

Ja fa més de 200 anys que la medicina ortodoxa ha descartat els efectes curatius de l'homeopatia dient que es tractava de placebo, pur placebo i només placebo. Molt bé, però almenys hi ha tres coses que sobten :

1. Si un pacient es cura a si mateix només perquè creu en el seu metge o en el tractament que li dóna, aleshores és que hi ha una profunda connexió entre ment i cos, entre psique i soma. No hi ha molècules ni cap "ingredient actiu" implicat en aquesta reacció.
2. Menystenir aquesta reacció, aquesta habilitat innata de la persona per guarir-se a sí mateixa, suggereix una gran arrogància.
3. No invertir temps i diners a investigar aquesta capacitat d'autocura, suggereix una gran negligència.

Desestimar la capacitat dels humans de guarir-se a si mateixos per altres mitjans que no sigui l'ús de drogues farmacèutiques, és irrespectuós. És incorrecte, una fantasia.

Evidència

Necessitem saber que una determinada droga, medicina o tractament és a la vegada efectiva i segura, si l'hem d'utilitzar amb tota confiança.

L'actual tendència de "la medicina basada en l'evidència" és relativament nova i, de manera més aviat alarmant, les primeres recerques en aquest camp suggereixen que una gran proporció de les pràctiques mèdiques mai ha estat provada la seva eficàcia de forma adient. De fet, només de l'ordre del 30% al 50% de les pràctiques mèdiques que es fan a l'actualitat en el Regne Unit, estan recolzades per estudis d'evidència d'alta qualitat (9). Això no és precisament el que tendeixen a fer-nos creure.

(9)Shaw,S.(2006). A critical approach to evidence provided through clinical trials. *Nursing times* 102(36):36-8

Això també aixeca seriosos dubtes sobre el perquè la medicina dominant es presenta a sí mateixa com a medicina científica, especialment quan es critica de manera tant dura a l'homeopatia per no ser-ho. Em sorprèn aquesta hipocresia.

L'estàndard daurat de la recerca clínica se suposa que són els assaigs controlats randomitzats (RCT, de l'angles *Randomized controlled trials*), tot i que investigacions recents suggereixen que la metodologia d'aquests estudis és poc realista i poc científica (10).

(10)Penston,J. (2005). Large scale randomized trials- a misguided approach to clinical research. *Medical Hypothesis* 64(3):651-7

Degut a que el tractament homeopàtic és individual i orientat a un procés que té lloc en el temps, i que sovint implica la prescripció de varis remeis de forma seqüencial, sembla una intervenció mèdica massa complexa per esser explorada a través de una metodologia tipus RCT.

Actualment hi ha bons científics que estan treballant per trobar una metodologia més apropiada per valorar l'homeopatia. De tota manera, hi ha més de 200 assaigs clínics ben verificats i, com a mínim, hi ha 5 meta-anàlisis d'aquests assajos que han demostrat l'efectivitat clínica de l'homeopatia (11). Aquesta evidència però, és generalment ignorada.

(11)Reilly,D. (2005). Homeopathy : increasing scientific validation. *Alternative Therapies* 11(2):31

Durant l'epidèmia de còlera a Londres, l'any 1854, el London Homeopathic Hospital va tenir uns registres de mortalitat del 16,4%. El seu veí, el Middlesex Hospital, va tenir uns registres de mortalitat del 53,2%. Aquesta evidència també és ignorada. Al setembre del 2005, el Bristol Homeopathic Hospital va publicar els resultats d'un seguiment que varen dur a terme tres dels seus

metges. Durant un període de 6 anys 6.544 pacients, tots ells amb malalties cròniques de llarga durada com ara asma, migranya, IBS, artritis, depressió i síndrome de fatiga crònica, varen seguir un tractament homeopàtic. El 70% dels pacients varen manifestar una milloria de les seves molèsties i el 51%, va declarar trobar-se molt millor (12) Els mitjans de comunicació varen ser informats d'aquests resultats però no hi varem mostrar gaire interès.

(12) Spence, DS, Thompson, EA, & Baron SJ (2005) Homeopathic treatment for chronic disease : a six-year university-Hospital outpatient observational study. *Journal of Alternative and Complementary medicine* 11(5): 793-8

El 2001, vaig portar a terme en la meua pròpia consulta, una auditoria independent. De nou, el 70% dels pacients varen manifestar una "milloria significativa" en les seves molèsties i el 100% dels consultats, varen manifestar que l'atenció rebuda havia estat "excel·lent".

Ja fa més de 200 anys, i en varis països, centenars de milions de persones no són estúpides i no es deixen enganyar fàcilment i han trobat benefici en el tractament homeopàtic. No estic dient que aquesta evidència anecdòtica sigui una prova absoluta de que l'homeopatia és efectiva, el que estic dient és que hi deu haver quelcom en aquesta disciplina que mereix una recerca seriosa.

La bona ciència ha de ser oberta de ment. Per contra, l'obertura de ment és un pre-requisit per fer bona ciència. Fins que no s'entengui d'una manera clara com actua l'homeopatia, el pensament mèdic ortodox romandrà completament tancat a la idea de que pot actuar i ser efectiva. El procés de pensament : "...no pot actuar, aleshores no actúa..." és perillosa", és d'una ciència molt pobre.

Segurament us heu topat amb recerques que diuen que proven que "...més enllà de qualsevol dubte, l'homeopatia no té cap sentit...". Molt de tot això són només històries. Un exemple n'és l'amplia publicitat RCT que es va dur a terme a la Universitat d' Exeter sobre l'efectivitat de l'arnica (13). Un requeriment clau de qualsevol RCT és que ha de reflectir de manera acurada allò que passa en la pràctica. Aquest assaig no ho feia. No conec cap homeòpata ben preparat i experimentat que pogués prescriure de la manera que indicava la investigació : això sol ja invalida l'experiment.

(13) Stevinson, C, Devaraj, VS, Fountain-Barber, A, Hawkins, S& Ernst, E (2003). Homeopathic Arnica prevention of pain and bruising : randomised placebo-controlled trial in hand surgery. *Journal of the Royal Society of Medicine* 86:60-5

La principal dificultat de dur a terme una recerca seriosa en medicina homeopàtica és la manca de finançament. La majoria d'homeòpates són independents, lliurepensadors i persones amb un sentit ètic del negoci sense gaire temps lliure ni diners. No tenim cap recolzament ni cap facilitat de part de fundacions de recerca governamentals. L'espònsor més gran de la investigació mèdica és la indústria farmacèutica, i no és probable que aquesta vulgui investigar un sistema de medicina en el que no pot fer patents i en el que no hi ha gaire diners a guanyar-hi.

Hi ha evidència suficient per a qualsevol investigador sà i sense prejudicis per demostrar que el tractament homeopàtic pot ser efectiu.

Seguretat

L'homeopatia es va desenvolupar en resposta a les pràctiques mèdiques perilloses que existien durant el segle XVIII. És una de les formes de medicina més segures, fins hi tot pels bebès, les dones embarassades i la gent gran. Si es segueix el tractament amb el medicament adient, la major part de gent es troba millor. Alguns no noten res. Un petit nombre experimenten una lleugera i temporal intensificació dels símptomes abans de començar a millorar.

Cada any al Regne Unit, centenars de milers de persones veuen la seva salut debilitada o destruïda com a resultat directe de la intervenció de la medicina dominant.

No hi ha punt de comparació!

"... pel que fa a les malalties, feu-ne una costum una de les dues coses : ajudar, o com a mínim, no fer mal,,,"
Hipócrates

Ètica

La majoria de consultes homeopàtiques són petites consultes independents. La majoria d'homeòpates estan registrats en organitzacions professionals adherides a un codi ètic i fan la seva feina de manera silenciosa, sense grans exclamacions sobre el que aconseguen, deixant que els resultats parlin per si mateixos.

No es fan molts diners, no es munten grans campanyes publicitàries i no es fa servir la por per esperonar el públic. No es pot dir el mateix de la indústria farmacèutica internacional, el motor de la medicina dominant. Aquella està inextricablement lligada a l'indústria petroquímica i a les institucions bancàries mundials i l'única salut que els interessa és la financera. Hi ha grans quantitats de diner a guanyar.

Els medicaments convencionals cada vegada són més cars i molts d'ells són inabastables fins i tot per el Servei Nacional de Salut Britànic (NHS). Un estudi recent del Office of Fair Trading ⁽¹⁴⁾ –L'Oficina del Comerç Just- ha revelat que al NHS li varen cobrar de manera escandalosa 500 milions de lliures en concepte de despeses de representació.

(14) Office of Fair Trading website : www.offt.gov.uk/news/press/2007/29-07

Les companyies farmacèutiques gasten ingents quantitats de diners i utilitzen gran quantitat de recursos naturals per desenvolupar, produir, empaquetar i vendre els seus productes, especialment als països "desenvolupats", que són qui els pot pagar.

El desenvolupament de medicaments implica provar agents químics molt potents en els animals. Això és poc ètic i poc científic. Les rates i els conills són remarcablement diferents dels humans i sovint apareixen conseqüències desastroses quan un medicament que està en proves es dona a les persones.

En molts medicaments hi ha pressió per que surtin al mercat i molts han de ser retirats més tard perquè no eren tant segurs com es creia.

Des de la Talidomida fins al Seroxat, es repeteix la mateixa història una i altra vegada. Simplement no és possible predir els efectes secundaris a llarg termini. Mentre que els humans estan a la Terra fa centenars de milers d'anys, els antibiòtics sintètics, els corticoides, els anti-depressius, les píndoles anticonceptives, etc... són noves en el Planeta Terra. En aquest sentit almenys, la medicina predominant practica la biologia experimental.

Perquè la indústria farmacèutica internacional continuï fent ingents quantitats de diners, els humans han de continuar patint. De fet, el patiment humà ha d'augmentar. Sobretot és el cas dels humans que tenen els recursos per pagar-ho.

Fins i tot dins les mateixes institucions mèdiques es reconeix que la indústria de medicaments està subregulada i és excessivament poderosa i que controla la majoria de la recerca mèdica i de les publicacions ⁽¹⁵⁾ De manera sorprenent, a les companyies farmacèutiques els hi és permès d'avaluar els seus propis productes. Això significa que ens poden dir que un medicament és segur quan no ho és. Els recents escàndols del "Seroxat" i el "Vioxx", és probable que representin només la punta d'un poderós iceberg. Moltes fonts suggereixen que la corrupció i els suborns són endèmics en la indústria farmacèutica internacional.

(15) ¹⁵ Godlee. F (2006) Can we tame the monster? *British Medical Journal* 333(7588):53

No son negocis ètics.

Ecologia

Els laboratoris homeopàtics no utilitzen processos químics en la producció dels seus medicaments. Qualsevol cosa de la natura pot ser una medicina potencial, però se'n necessita molt poca quantitat per a la preparació d'una potencia homeopàtica. L'ús dels recursos naturals es manté en un mínim, i els medicaments produïts no són cars, són d'alta qualitat, efectius durant molts anys i no són perjudicials per l'entorn quan es disposa d'ells correctament.

Els medicaments de la medicina ortodoxa estan produïts a través d'un procés industrial que no és gaire respectuós amb el medi ambient. Els processos de síntesi, purificació i extracció són complexos i l'ús de solvents esta molt estès. Els medicaments són investigats, produïts i empaquetats en quantitats enormes amb un gran cost tant per l'usuari com per l'entorn. En relació a l'homeopatia, l'empremta de carboni de la medicina dominant sobre el planeta ha d'esser enorme. L'eliminació dels medicaments i substàncies químiques caducades o perilloses es fa mitjançant el vessament : sobre la Terra, sobre el cel (incineració), sobre les nacions del tercer món. Aquests vessaments probablement tindran un profund impacte sobre l'entorn.

Des d'una perspectiva global, tot just ara comencem a descobrir el impacte potencial sobre el nostre entorn de la producció a gran escala i de l'ús indiscriminat i extensiu d'antibiòtics.

La biosfera en aquest planeta és essencialment bacteriana. Les bactèries són els organismes que més han reeixit en la història de la

vida a la Terra. Estan a tot arreu, des dels oceans glaçats i els deserts cremats, fins a les sales d'operació dels hospitals. El noranta per cent de les cèl·lules en l'espai del nostre cos són microbianes: bacteries, virus y fongs (16). El noranta set per cent de totes les bacteries són a la vegada inofensives i d'ajuda per als humans. Per exemple, els 20 trilions de microorganismes que teniu al budell en aquest moment, us estan ajudant a produir vitamines essencials i a protegiu-vos d'altres bacteries potencialment perjudicials.

(16) Vermeulen F, (2005) *Monera : Kingdom bacteria and viruses*. Emryss Publishers, Haarlem, The Neederlans.

Les bacteries han ajudat a donar forma al nostre entorn. A on hi ha vida, hi ha d'haver mort i bacteries que desfasin la matèria orgànica en inacabables cicles de creixement i descomposició. Són les grans recicladores, les que mantenen constantment l'íntegritat de la vida a la Terra, la biosfera.

I nosaltres hem inundat aquesta vibrant biosfera amb agents "antibiòtics". Hem creat una enorme quantitat d'antibiòtics i antisèptics i els hem emprat en excés, tant en els humans com en els animals. Hem trasbalsat l'equilibri natural a molts nivells en la nostra temptativa indiscriminada per conquerir i destruir. Fent això, hem debilitat la nostre salut i ajudat a crear la "súper bactèria" : la resistència als antibiòtics és actualment una amenaça seria, particularment en relació a les infeccions MRSA i malalties com ara la tuberculosi que s'havien considerat ja vençudes.

L'arrogància de la classe mèdica que havia cregut que podia dominar el món natural i eradicar les malalties infeccioses i que havia presumit dels antibiòtics com l'èxit del que es sentien més orgullosos, és extraordinària.

Quan la medicina es practica com a art i com a ciència, quan la verdadera guarició té lloc, la humilitat sempre hi és present.

Igualtat

Totes les persones sense distinció d'edat, gènere, raça o creença poden beneficiar-se d'un tractament homeopàtic. Fins hi tot els escèptics !

Els nadons i els nens se'n beneficien d'una manera remarcable dels tractaments que es comencen aviat a la vida. Les persones més grans poden trobar molta ajuda en millorar la seva qualitat de vida. Molts d'ells senten que els metges discriminen els pacients de més de 65 anys i els hi atorguen menys temps, menys consells i pitjor tractament que a la gent jove.

Els homeòpates no discriminen ningú, i donen temps i respecte als més grans de la comunitat.

Basada com està en la pura observació i experiència, l'homeopatia pot aportar benefici sense cap compromís ni necessitat de cap creença. No cal creure en l'homeopatia, però li has de donar una oportunitat.

La visita

Una visita homeopàtica és una experiència diferent en medicina. Rarament tindreu l'oportunitat de ser escoltats amb tanta atenció i a tants nivells. Hi ha poques situacions en les quals la vostra salut i vosaltres mateixos sigueu explorats tan extensament.

Pot ser una experiència enriquidora que us pot portar a una comprensió de vosaltres mateixos i la vostra salut dins el context de la vostra vida, de manera que us permeti guanyar perspectiva e implicar-vos en un procés d'autoguarició i descobriment. Aquest tipus de consulta és una de les més altes arts de la medicina i necessita ser experimentada i apreciada

A més a més d'explorar les molèsties actuals que tingueu amb gran detall, l'homeòpata voldrà recopilar informació sobre VOSALTRES. Pot ser que el famós "...ets el que menges..." contingui una veritat, però és segur que "...ets el que penses i sents..." conté una veritat més profunda i ressona molt més profundament en la vostra vida i en la vostra salut. Junts explorareu les vostres reaccions a l'entorn, a l'altre gent, a l'estrès, al menjar, etc...També mirarà la vostra manera de dormir, de somiar i els vostres patrons hormonal, així com la història mèdica personal i familiar.

Pot ser difícil, amb tanta informació, trobar una prescripció individual adient al cas, de manera que s'anima el pacient a ser el més clar possible en les informacions que doni. Sol ser de força ajuda si abans de la consulta heu pogut reflexionar sobre totes aquestes coses.

Continuar el tractament

No sempre és possible obtenir tota la informació necessària per una prescripció acurada en una sola visita. Pot ser necessari comprometre's a varies consultes, abans que vosaltres i els vostres mals sigueu entesos completament. De fet, el tractament homeopàtic rarament implica només una consulta. És un procés de col·laboració que té lloc dins un període de temps i en un determinat nombre de consultes.

Generalment, desenvolupar un trastorn requereix un temps, per tant, té sentit que també el retorn a la salut demani un temps. Si heu estat prenent un determinat nombre de medicaments prescrits per el vostre metge durant un temps, això pot alentir la vostra resposta al tractament homeopàtic. Sigueu pacients.

Sovint els canvis que segueixen a la primera prescripció, necessiten de la prescripció d'un altre medicament diferent. La guarició no és un fet fora de sèrie, sinó un procés en el que s'ha d'encoratjar el pacient a participar-hi plenament.

"No n'hi ha prou que el metge faci tot el que pugui ; el pacient i el seu entorn han de contribuir-hi per aconseguir la salut"

Hipócrates

"No basta con que el médico haga todo lo que pueda ; el paciente y su entorno tienen que contribuir para conseguir la salud"

Hipócrates

Una vegada heu retrobat l'estat de salut, la finalitat del tractament canvia. Mantenir-se bé significa continuar vigilant la salut, la qual cosa implica tractar les tendències a emmalaltir que formen part de la nostra naturalesa bàsica. Això s'anomena "tractament constitucional" i ha demostrat ser efectiu en el manteniment de la salut i del benestar.

Si heu trobat una consulta homeopàtica que us mereix confiança, aleshores teniu un recurs per a futurs problemes de salut. Un bon homeòpata sap que l'aproximació homeopàtica no és sempre la millor en qualsevol circumstància i us pot derivar a un altre metge, més apropiat a les vostres necessitats. Aquest metge pot ser de medicina interna, un osteòpata, un psicoterapeuta, un acupuntor, etc...

Recomanats

Els recomanats són una part vital de la pràctica homeopàtica. El 99% de la gent que em consulta ve recomanada per altre gent, gent a qui ha beneficiat el tractament. Venen a la consulta perquè han provat tot el que la medicina dominant els hi ha ofert i malgrat això, no es troben millor. Senten a dir a alguna persona que respecten o amb qui hi confien, que l'homeopatia els ha ajudat i truquen per demanar hora.

No venen com a resultat de propagandes que ofereixin "*cures miraculoses*" ni falses esperances. Perquè et recomanin, cal haver ajudat a algú abans a superar els seus problemes de salut. Cal haver satisfet certes necessitats que no han estat cobertes per la medicina dominant.

Temps

El temps dedicat a la primera consulta varia d'un homeòpata a l'altre, però en general, sol oscil·lar entre 1 hora i 1 hora mitja, mentre que una segona visita sol durar de 30 minuts a una hora, en funció de les dificultats de la consulta. Les visites dels nens solen durar menys.

"*Quantes vegades hauré de venir a veure'l ?*" és una bona pregunta que no és possible contestar d'una manera concreta. Sou un individu i el vostre procés de guarició és individual. En general es pot dir que quan més temps hagueu estat malament, més temps requerirà posar-se bé.

Si no voleu donar temps al vostre procés de guarició, de nou teniu menys probabilitats de posar-vos bé i més probabilitats de tornar a estar malament altra vegada. En la nostra cultura no donem temps suficient per a guarir-nos, ni a la convalescència d'una malaltia, ni per descansar. El temps realment pot ser un gran factor de guarició, si li permetem que actuï.

Els metges

"la única i mes alta missió del metge és la de restablir la salut de la gent malalta, el que s'anomena curar"

S. Hahnemann

Molta gent no se'n adona que molts milers de metges ben preparats, a molts llocs del món, practiquen l'homeopatia. Generalment aquests metges són suficientment lliure pensadors com per qüestionar seriosament el què estan fent i el perquè ho estan fent. Aquest metges se'n han adonat que les malalties cròniques estan augmentant i que molta gent està patint com a resultat directe de les drogues i dels medicaments que se'ls hi han prescrit. Aquests metges no s'han acontentat amb continuar fent el mateix i han buscat altres vies per ajudar els pacients.

Així, continuen en la tradició del Dr. Samuel Hahnemann (1755-1843), el metge responsable de formular l'homeopatia com a sistema mèdic tal com la coneixem avui. Consternat pels perjudicis que estava causant en els seus pacients amb els tractaments de l'època, va parar de practicar la medicina i es va dedicar a la traducció de texts mèdics a l'alemany, tot i el retall en els guanys econòmics que això li suposava. Traduint la matèria mèdica de Cullen, i en relació als efectes curatius de la Quinina sobre la malària, que eren atribuïts "a l'efecte amargant sobre l'estómac", ell ho va qüestionar obertament. Va decidir prendre una mica de Quinina y experimentar sobre ell mateix els efectes d'aquesta substància. D'aquesta manera va descobrir que provocava uns símptomes similars als de la malària. Aleshores, es va començar a preguntar sobre la idea de que "els similars curen els similars".

El Dr. Hahnemann parlava de manera fluida anglès, francès, italià, grec, llatí i hebreu i va aplicar de manera rigorosa una metodologia científica a les seves investigacions, del que en aquell moment va semblar un món nou dins de la biologia i la medicina. Durant l'epidèmia de còlera del 1854, el Dr. Macloughlin era l'inspector mèdic encarregat d'observar el progrés de la malaltia en el London Homeopathic Hospital. Era un metge practicant de la medicina ortodoxa, un expert en còlera i un confés enemic del sistema homeopàtic. Tot i així, en les seves conclusions va deixar escrit que si ell es veiés afectat pel còlera "*preferiria caure en mans d'un homeòpata que no pas d'un metge al·lòpata*" (17). Es una història que es repeteix sovint.

El professor Jacques Benveniste, un metge especialista en al·lèrgia, era el director de recerca del Institut Nacional Francès per a la Salut i la Investigació Mèdica durant la dècada del 1980. L'any 1985, un dels seus assistents va trobar alguns resultats que no tenien sentit : una dilució que accidentalment havia quedat diluïda fins el punt de que no hi havia cap possibilitat de que hi hagués cap molècula (més enllà del número d'Avogadro), havia trobat que tenia uns efectes biològics. Benveniste, que no havia sentit parlar mai d'homeopatia, va descartar el resultat com un error, però va demanar al tècnic de repetir l'experiment. I va obtenir els mateixos resultats. Benveniste era un científic respectat i ben posicionat que es va trobar amb una cosa que no tenia explicació... però no ho va ignorar, ni ho va amagar. Va prosseguir amb la seva recerca, i va trobar dades ben fonamentades i reproduïbles que demostraven un efecte biològic de

dilucions molt altes. Va començar a emprar el terme "memòria del aigua" per descriure un possible mecanisme del que havia observat. La revista *Nature*, una prestigiosa publicació científica, després d'accedir a publicar l'article del Dr. Benveniste i després de comprovar la polèmica que havia aixecat en el món científic, va enviar a investigar un equip infame format per un periodista, un escriptor i un especialista en trucs de màgia.

Benveniste es va convertir en el focus d'una caçera de bruixes. El seu treball va ésser desqualificat com una "fantasia", un "fraude", la seva competència professional va ser qüestionada, així com el seu equilibri mental i la seva integritat com a científic, de manera que tota la seva impressionant reputació va quedar destruïda per el perjudici i la ciència de baixa volada (18)

⁽¹⁸⁾ Schiff, M (1995) *The memory of water: homeopathy and the battle of new ideas in the new science*. Thorsons, London

Hahnemann, MacLoughlin, Benveniste i molts altres metges i científics, fins i tot avui dia, són ridiculitzats e injuriats per el seu suport a l'homeopatia. És extraordinari pensar que metges i científics experimentats i ben qualificats siguin tan proclius a ser seduïts per un "sistema de curanderisme", sense haver quedat impressionats, de manera significativa, per la seva efectivitat. Això és especialment així si considerem les pèrdues socials, econòmiques i professionals que pot implicar.

Vocació

La gent no es prepara per ser metge homeòpata per una qüestió de diners o prestigi. La majoria han estat impactats per alguna experiència personal amb l'homeopatia de manera que volen estudiar-la i ser capaços d'oferir-la als altres.

Un metge homeòpata ben preparat ha hagut d'estudiar almenys durant 3 o 4 anys per obtenir el grau d'homeòpata. Segurament haurà pagat de la seva butxaca per obtenir aquesta formació bàsica, perquè no hi ha cap subvenció estatal a l'abast per a aquests màsters. Després, quan vulgui establir-se per practicar, li caldrà també fer una inversió per trobar l'espai, l'equip necessari, els llibres i els medicaments. Li caldrà mantenir una formació continuada per estar al dia, que també se l'haurà de pagar ell mateix. La recompensa financera per un homeòpata d'èxit, és més o menys el salari d'un metge de capçalera.

L'homeòpata està subjecte sovint al ridícul i l'escarni, que malgrat siguin infundats, són igualment emprenyadors per part de la medicina ortodoxa i de la premsa. Encara que això enforteix el caràcter, també esdevé tediós i fatigant !

Qualsevol homeòpata que visiteu ha compromès i segueix comprometen una gran part d'ell mateix en el seu treball. De la mateixa manera que hi ha falsos metges, també hi ha falsos homeòpates, i val la pena fer la recomanació de consultar només a aquells que estiguin plenament qualificats.

Esperança

Els crítics amb la homeopatia culpen sovint als homeòpates de crear "falses esperances" a la gent. Això no és veritat.

L'homeopatia ha donat alguns resultats meravellosos en els darrers 200 anys, però evidentment, no ho pot curar tot. No pot perquè és un sistema de medicina, no una font de miracles. Donat que cada persona té la seva individualitat, sempre hi ha esperança, fins hi tot en les cures pal·liatives i en els malalts terminals, sempre hi pot haver alguna milloria en la salut i en la qualitat de vida.

Esperança no és el mateix que falses esperances. L'esperança pot marcar la diferència en el resultat final.

Final

Estic segur que estareu d'acord amb Hipòcrates quan diu "... *Pel que fa a les malalties, agafeu la costum d'aquestes dues coses : ajudar, o com a mínim, no fer mal*". I amb Hahnemann quan diu : "*El més alt ideal de guarició és el restabliment de la salut de manera ràpida, suau i permanent*".

Els medicaments homeopàtics ofereixen una solució als problemes de salut de tota mena, segura, efectiva, poc cara, ètica i respectuosa amb l'entorn. Milions de persones poden testificar aquesta veritat. Molta gent que prova el tractament homeopàtic, ha provat abans tot el que li oferiria la medicina dominant i no es trobaven millor. Al voltant d'un 70% dels pacients experimenten una milloria significativa en la seva salut o en els seus símptomes, com a resultat d'un tractament homeopàtic. Si aquesta milloria és deguda purament per l'efecte placebo i pel fet de parlar amb l'homeòpata, aleshores clarament els homeòpates són uns escoltadors molt agraciats!

Quan hi ha evidències ben fonamentades que recolzen l'homeopatia i no hi ha cap evidència que sigui perjudicial, aleshores, a què ve aquesta hostilitat i aquesta crítica continuada per part de l'establiment mèdic ortodox ?

"Totes les veritats passen per tres fases: primer són ridiculitzades, després, tenen una violenta oposició i finalment, són acceptades com a evidents"
Schopenhauer

Traduït per Joan Mora Bruges de l'anglès al català
Traducido por Maribel Pluma Haldón del catalán al castellano.

.....